

סוכת עורו של לוי'תן

מכון מאיר

של הקץ היותר מרומם איננו ניתק מהתוכן המוסרי של ההוה, וסוכת עורו של לוי'תן, הכל לפי מעשיו של כל אחד ואחד. זאת היא הדעה העליונה, הדעה הישראלית, היודעת להוקיר את החיים המוסריים בתפארת נצח הודם, מה שלא ידע כל עם ולשון, ולא תשורם עין כל חכם ערל בשר.

5. שם משמואל מועדים ערב יו"כ תרע"ב

ברואים שבמים שאינם נפרדים ממקום בריאתם, ... ועל כן התנאים נקראים בווה"ק נוני ימא, מפני שהם דבר אחד עם התורה בלתי נפרדים ממנה כמו הדג במים.

6. שבת הארץ עמ' ט"ז-י"ח; הקדמה

אותה האביריות המוכרחת להתלוות על כל סדר של חיי ציבור קבועים, גורמת להקטין את עדינות החיים המוסרית והניגוד המתמיד שבין האידיאלית להכרזה של הסד ואמת המלה ורחמים, לבין הנגישה והכפייה ולחץ הקפדה של קניין ורכוש, המוכרחים להיראות בעולם המעשי, גורם הרחקה לאור האלוקי מתכונת הכרתה של האומה – הנה הפסקת הסדר החברתי בצדדים ידועים, מתקופה לתקופה. מביאה לאומה זו, לידי עלייתה העצמית למרומי התכונות הפנימיות שבחיים המוסריים והרוחניים, מצד התוכן האלוהי שלהם, העומד למעלה למעלה מכל תכסים וסדר חברתי, והוא מעבד ומעלה את הסדרים החברתיים ונותן להם את שלמותם.

7. מהר"ל חידושי אגדות ג', עמ' ק"ט; בבא בתרא

והנה חלקו הלוי'תן לשני דברים האחד הוא עצמו והוא שנקרא בשרו והשני מה שנמשך אחר עצמו והוא נקרא עור והוא כבודו. וכשם שאמר כי הבשר שהוא עצמו יהיה לצדיקים סעודה בו בקבלת מדריגת הלוי'תן והחלק השני שנמשך אחר עצמו והוא עורו שהוא הכבוד יקנו הצדיקים ג"כ כבוד. וז"ש שיעשה מן העור סוכה לצדיקים שהסוכה אשר יושב בה היא כבודו, ולפיכך אמר זכה נעשה לו סוכה פי' הסוכה הוא כולו כבוד.

מעורר את המלחמה. צור עולמים, בהיגלות אורו וקודש עליונותו, גומרה. העושו יגש חרבו. רואה היא הנשמה הניזונה מלחמה הפנימי של תורה, את הכחות הבהמיים שביבשה ובים מתאבקים, לוחמים בקצף, מתנפלים זה על זה, כל אחד חושב אני אכבוש הכל. אבל לא לדגי הים ולא לבהמות הרים הניצחון, כי אם לקורא בשם ד'. והוא יימלט, וימלט הכל.

4. שמונה קבצים א', תתס"ה

העולם עומד לעלות ממעל למצב עבודת האדמה, בצורתה האמללה, שתאר קללה יש לה. הזריעה וכל עמלה, הזריה, והניכוש שקדם לקצירה, כל אלה תוצאות של נפילה הן, מעקבות החטא, בזעת אפך תאכל לחם. יעלה רוח האדם למעלה, ותענה הארץ לעומתו ברכה עליונה, ירעש כלבנון פרו, וגלוסקאות וכלי מילת מארץ יצמחו, ועבודת האדם גם המעשית תקח לה תואר עליון יותר. מעין עליה זו הוא אור המתגלה בשמטה, בשבת הארץ, שנה של שביתה מכל עבודת הארץ, ודי לאדם בברכת האדמה, ממתת ד' עליה, וההתחרות האנושית חדלה, והלב מתעדן עד כדי הכרת אחות כל החיים כולם, ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל תבואתה לאכל. אמנם גם יובל, גם שמטה, רשמים הם של עולם חדש, שהעולם ההוה איננו מניח לקבוע את כל החותם כולו, אבל מבשרים הם טוב עליון, הבא מזריחה של רוחניות יותר עליונה. אבל בין כך וכך חובת האדם בצורתו המדעית לרומם את עבודת האדמה משפלותה, וזה עושה אור ד' במדע האנושי, ועתידין כל בעלי אומניות שיעמדו על הקרקע, הקרקע תצא מקללתה בחלקה היותר גדול, מפני שהחכמה תגאלנה. אבל כל זה תהיה גאולת האדם, שהיא רק תכשיר גאולת העולם. אבל גאולת העולם עצמה תתרומם מעל הצורך של עמידה על הקרקע, ולא חובה כי אם עדן תשאר עבודת האדמה, ובגן עדן יטייל האדם, ושמה יהיה לעבדה ולשמרה, והעדן עצמו עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו, הוא למעלה מכל עבודה ומכל שמירה. וגם אותו העתיד מרשם הוא את זוהר אורו על ההוה, ובתקופות היותר מאירות תהיה רשימתו יותר נכרת, עד התעלות עליונה. שהכל מתעלה, הכל מתפתח, והכל דולג ודוהר למעלה, ... והמוסר ההוי קשור בו, אורו וישעו

1. ויקרא רבה י"ג, ג'

א"ר יודן ברבי שמעון כל בהמות ולוי'תן הן קנינין של צדיקים לע"ל וכל מי שלא ראה קנינין של אומות העולם בעוה"ז זוכה לראותה לעוה"ב כיצד הם נשחטים בהמות נותן ללוי'תן בקרניו וקורעו ולוי'תן נותן לבהמות בסנפיריו ונוחרו וחכמים אומרים זו שחיטה כשירה היא ... אמר רבי אבין בר כהנא אמר הקדוש ברוך הוא תורה חדשה מאתי תצא.

2. בבא בתרא ע"ה, א'

אמר רבה א"ר יוחנן עתיד הקב"ה לעשות סעודה לצדיקים מבשרו של לוי'תן ... והשאר מחלקין אותו ועושין בו סחורה בשוקי ירושלים ... ואמר רבה א"ר יוחנן עתיד הקב"ה לעשות סוכה לצדיקים מעורו של לוי'תן ... זכה עושין לו סוכה לא זכה עושין לו צלצל.

3. שמונה קבצים ב', ש"ט

רו התנועות העכשויות מתברר בזה, שהקודש עצמו, אור העולם, העומד למעלה מהטבע, מגופניות ומחברתיות, תובע הוא מהעולם בכלל, ומישראל הפזור והשבור בפרט, את הדקיון של הטבע, הפשטות, הבריאות, הנורמליות, שבחיים, בהרגשה, בשכל, בהתפעלות. מתקרבים אנו אל כל תביעות הטבע, מתלככים אנו בזוהמתו, אין מוצא להגן כי אם על ידי הארות גדולות, על ידי הופעות נשמיות אלהיות, מגלות רזי עליון, מודיעות האגור בסתרי חושך. בקירוב אל הטבע יש שנאת הקודש הרגיל, הצורך את הטבע, המשוך את מערכתו. הקודש הרגיל. המורגל מאז להתהלך עם הטבע בקרי, אוגר הוא את שארית כחו להילחם עם הטבע, אבל לוחם הוא עם טבעו שלו, כושל הוא ונופל במלחמתו. הטבע המתנשא לתבוע את דקיונו, שניעור על ידי תביעת הקודש הגנוזה בקרבו, מתנשא עם כל שלילותיו. שונא הוא את הקודש, גם הטבע שלו. גם את הודו, יפיו ובריאותו. פה נופל הטבע, ונכשל במלחמתו. לוי'תן ושור הבר שניהם נופלים במלחמתם, ונעשה מבשרם סעודה יפה לצדיקים. מי שלא נשקע בהבלים, לא זנו עיניו אחרי קניגאות של אומות העולם, המשחיתות את תפארת הנשמה, את הוד אצילותה וטהרת מידותיה, הרי הוא זוכה ומזכה לראות קניגיון מלבב זה, עומד הוא ממעל לשניהם. גבריאל, בכח אל עליון,